

စိုးမိုးစာပေ

၅၁၆

တက္ကသိုလ်ရဲ့ ဗဟိုလက်စာချုပ်ဝန်း

Digital Art: Idea Kyaw
&
Wai Yan

အခန်း (၁)

တဖျစ်ဖျစ် တဖောင်းဖောင်းမြည်သံတွေက ကျယ်လောင်လာသည်။ ။
အပူရှိန်က ပိုမြင့်လာ၏။

တံခါးပေါက်ဆီ သူပြေးထွက်လာခဲ့သည်။ ။

“ အဟွတ်...အဟွတ် ”

ပြာမှိုင်းမည်းနက်သော မီးခိုးတွေက နှာခေါင်းထဲသို့ တိုးဝင်ပြီး စပ်
ဖျဉ်းမွန်ထူသွား၍ လူက ယိုင်ခနဲဖြစ်သွား၏။

“ အား ”

အောက်ဘက်မှ တရှိန်ရှိန်တက်နေသည့် မီးညွန့်ကောင်းစွာ ထိုးဟပ်
ဆွဲငင်နေသည် မို့ ခြေဖဝါးအောက်က ကြမ်းခင်းသာမက သူ့တစ်ကိုယ်
လုံးမှာ ပါ မခံရပ်နိုင်လောက်အောင် ပူလောင်လာသည်။ ။

“ ဟား...ဟား...ဟား...စည်းရုံးညီ...စည်းရုံးညီ သိပ်ကို သစ္စာတရား
ကြီးမားချင်တဲ့ ကောင်၊ အခု မင်းရဲ့ ပညာတွေက မင်းကို ကယ်နိုင်သေး
ရဲ့ လားကွ၊ဟား...ဟား...ဟား ”

“ မောင်...မောင်ဘယ်မှာ လဲဟင် ”

“ ဟေ့ ဟိုမှာ သမီးကိုဆွဲထားစမ်း ”

“ ဆောင်းကမ္ဘာလာ ”

“ဆောင်း”

“ မောင် ”

ရယ်သံတွေ ချက်ချင်းပျောက်သွားကာ အရေးတကြီး ဟစ်အော်တား ဆီးသံနှင့်အတူ ယူကျုံးမရခေါ်သံ။

ထိုအသံများ ၏ နောက်ကွယ်မှာ တော့ သူ၏ ချစ်သူ ဆောင်းကမ္မ လာသည် သူ့ထံသို့ ရဲဝံ့စွန့်စားစွာ တိုးဝင်လာနေပြီမှန်း သူသိလိုက်၏။

“ မောင် ”

“ဆောင်း”

သူ ဆောင်းကိုခေါ်လိုက်သည် က သူနှင့်အတူ သေတွင်းထဲကို ခေါ်ငင်ဖို့ မဟုတ်ပါ။

ဆောင်းမလာနိုင်အောင် တာဆီးဖို့ ပြင်သည် ။

သို့သော် သူ့အင်္ကျီစတွေမှာ မီးပွားလာစဉ်သည် ။

အပူကြောင့် ကြွပ်ရွာနေသည့်အင်္ကျီစက ရဲခနဲ မီးထတောက်၏။

ပြတင်းပေါက်ကိုပြေးတော့ တိုက်ကြီးက သုံးလွှာအပေါ်ဆုံးထပ်။

ကျွန်းတံခါးရယ် မှန်ရယ် သံဆန်ခါရယ် တံခါးသုံးထပ်နှင့် ပြတင်းပေါက်ကနေ ခုန်ချ မည်ဆိုဦးတော့ ဘယ်လိုမှ ထွက်ပေါက်မရှိ။

မြို့အစွန် လူသူမနီးသော ဒီလိုနေရာမှာ တိုက်ကိုအလုံပိတ်၍ မီးပြင်းတိုက်နေသည့် လုပ်ကြံမှု ကို အချိန်မီကယ်တင်ဖို့ မည်သူကများ ရောက်လာပါမည်နည်း။

“ မောင် ”

“ဆောင်း”

ပြေးပေါက်ပိတ်နေသည့် သူ့ထံသို့ ဆောင်းပြေးဝင်လာသည် ။

ရှည်လားလှပသော သူမဆံပင်တွေက မီးလောင်မြိုက်မှုကြောင့် တိုနဲ့ နို့ငုတ်တိုသာရှိတော့သည် ။ အင်္ကျီတွေမှာ လည်း မီးလောင်ကျွမ်းလျက် အတွင်းခံအင်္ကျီတစ်ပိုင်းတစ်စပင် ပေါ်နေ၏။

“ မောင် ”

“ဆောင်း”

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းကျပ်စွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ချိန်တွင် မီး အပူရှိန်ကြောင့် အရေပြားမှာ တဖောက်ဖောက် ဖောင်းကြွပေါက်ကွဲကာ ဆောင်းသည် သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ ပင် ပျော့ခွေညွတ်ကျသွားခဲ့သည် ။

“ဆောင်း...ဆောင်းရယ် ”

သူလည်း သေရပါတော့မည်။

သူ့ကိုယ်သည် မီးလောင်မြိုက်မှုကြောင့် အားလုံး ပျော်ကျပျက်စီးလုပြီ ဖြစ်၏။ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်ကာ တဟဲဟဲလွှမ်းမိုး လောင်လာသော မီးတောက်များကို ကြည့်သည် ။

ပူပြင်းမှုကြောင့် ခူးတို့ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ ချစ်သူကို ဖက်ထားလျက်နှင့် ဝုန်းခနဲပစ်လဲကျ ၏။

ဒါဟာ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးအချိန်လား။

သေအံ့မှူးမှူးနှင့် ဝေဝါးလာသော သူ့အာရုံမှာ သွေးသံရဲရဲနှင့် အံ့ကြိတ် ထားသည့် မျက်နှာ လေးတစ်ခုက ပြတ်သားစွာ ပေါ်လာခဲ့သည် ။

“ညီမလေးတို့ ချစ်ခြင်းကို ကိုကိုခွဲတာ၊ကိုကိုကြောင့်...ကိုကိုကြောင့်

ညီမလေးတို့ သေကွဲကွဲရ တာ၊ ဒီလောက်ထိ ရက်စက်တဲ့ ကိုကို၊ ကိုကို
ကို ညီမလေးရဲ့ သွေးနဲ့ သစ္စာပြုခဲ့တယ်။ ကိုကိုချစ်သူရတဲ့ အခါညီမလေး
ထက်ဆိုးတဲ့ အဖြစ်နဲ့ မီးသင့်လောင်မြိုက်ပြီး ဆိုးဆိုးဝါးဝါး သေပါစေ၊
အဲဒီလို ဆိုးဝါးတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ ကိုကိုတို့ နိဂုံးမချုပ်မချင်း ညီမလေးရဲ့ ဝိ
ညာဉ် မကျွတ်လွတ်ဘဲရှိပါစေ ”

သူသည် ချစ်သူကိုယ်ကို မလွတ်တမ်းပွေ့ထားလျက် မျက်ရည်ပူတို့
စီးကျလာခဲ့သည်။

ရက်စက်လိုက်တာ ညီမလေးရယ်။

ကိုကို ညီမလေးကို တားဆီးခဲ့တာ ချစ်သူနဲ့ ခွဲခဲ့တာအားလုံးဟာ ညီမ
လေးအတွက်ပါ။

တကယ်ဆို ဆောင်းက မဆီမဆိုင်ပါ ညီမလေးရယ်။

ညီမလေးရဲ့ ကျိန်စာတွေဟာ ကိုကိုအတွက်ပဲ ထားခဲ့ပါတော့လား။

သူသည် အသက်နှင့်ကြေကွဲခြင်းကို လွန်ဆွဲခံစားနေဆဲ မီးသတ်ဥဩ
သံတွေကို ကြားလိုက်ရ သည်။

ကယ်တင်မဲ့သူတွေ ရောက်လာကြပြီ။

ဆောင်းကိုယ်လေးကို မီးထိုးဟပ်နေသည့်ဘက်မှ သူ့ရင်ခွင်ထဲပွေ့၍
မီးဘက်ကို သူ့ကိုယ်နဲ့ ခံပေးထားလိုက်သည်။

ဆောင်းအသက်မှ ရှိသေးရဲ့ လား။

မင်း မသေပါနဲ့ ဆောင်းရယ်၊ ညီမလေးသေစေချင်တာမောင်ပါ၊ မင်း
မဟုတ်ပါဘူး၊ မောင်... မောင်က သေမှ ဖြစ်မှာ ၊ ဒါမှ ညီမလေး အမုန်း
တွေ အပြီးတွေနဲ့ မကျွတ်လွတ်တဲ့ ဘဝကနေ လွတ် မြောက်သွားမှာ။

ညီမလေးကျေနပ်အောင် ကိုကို သေပေးမယ်ညီမလေးရယ်။

သူသည် နီရဲသောမီးတောက်များကို အရှုံးပေးလျက် ပြာဝေမိုက်ကျ
သွားသော အသိတရား တို့ သည် ရယ်မောအားရနေသည့် ညီမလေး၏
ခြေရင်းမှာ ဒူးထောက်ခစားနေခဲ့ရာ...။

*

အခန်း (၂)

“ဘယ်လိုလဲ ညီမလေးသဘောကျရဲ့ လား”

“ကျတော့ကျပါတယ် ”

လက်ကလေးနှစ်ဖက် နောက်ပစ်ထားရင်း တေးက နှုတ်ခမ်းစုမပြေ

။

ညီမလေး ဘာကို မကျေနပ်ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ စည်းရုံးညီသိသည် ။ မိဘမဲ့ဘဝနဲ့ မောင်နှမနှစ်ယောက် ရန်ကုန်မှာ နေခဲ့ကြပေမယ့် မိဘအမွေအနှစ်များ နှင့် သူကလည်း အရွယ်ရောက် နေသည့် အစ်ကိုတစ်ယောက်အဖြစ် မားမားမတ်မတ် ရပ်တည်နိုင်ပြီမို့ ဘာမှ ပူပင်ခက်ခဲခဲ့သည် မရှိ။

ညီမလေးကလည်း သူ့လက်ထဲမှာ ပဲ ပျော်ရွှင်စွာရှိခဲ့သည် ။

သူ ဥပဒေဘွဲ့ ထပ်ယူခဲ့လေမှ ဒီပြဿနာစခဲ့တာ။

ပညာကြိုးစားလွန်းသူမို့ တိုင်းတရားသူကြီးဖြစ်လာတော့ နယ်လှည့်ရုံးထိုင်ရဖို့ တာဝန်တွေ ဖြစ်လာသည် ။

အသက်ကငယ်ငယ် ပညာကထည်လျက် တရားသူကြီး စည်းရုံးညီ၏ ဂုဏ်သတင်းကလည်း ကြီးမားလာ၏။

ဒါပေမဲ့ ညီမလေးကတော့ ဒါကိုမပျော်ပါ။

လှပခမ်းနားသော အပြင်အဆင်များ နှင့် အားလုံး ပြည့်စုံစွာ ရှိနေသော ခြံနဲ့ တိုက်ကို ကြည့်၍ ဘာတွေဘယ်လိုပဲရှိရှိ တေးကတော့ ရှုံ့မဲ့မဲ့ မျက်နှာလေးကမပြေ။

“ ဒီလောက်လှတဲ့ ခြံကြီးကို ကြည့်ပါဦးညီမလေးရာ၊ ပန်းတွေဆို ရောင်စုံပဲ၊ နောက်ဖေးမှာ ကျ တော့ သက်ရင့်ပင်ကြီးတွေ အုပ်ခဲနေတာပဲ၊ တော်ကြာ ဝေယျာဝစ္စခိုင်းဖို့ အလုပ်သမားတွေ ရောက်လာဦးမှာ ”

“တော်ပါ ကိုကိုရာ၊ညီမလေးကတော့ နတ်ဘုံနတ်နန်းမှာ အခြွေအရံ တစ်သောင်းလောက်နဲ့ နေရလည်း ပျော်မှာ မဟုတ်ဘူး ”

“ ဟောဗျာ...ဘာဖြစ်လို့ လဲ ”

“ ကိုယ့်နေရာ ကိုယ့်ဒေသမှ မဟုတ်တာ ၊ ရန်ကုန်က ခြံကြီးကို အရမ်းသတိရတာပဲ ”

“ ညီမလေးရယ် ”

တေးက
ခြံထဲကိုလှည့်ကြည့်နေရာမှ
ပြတင်းကိုကျောပေးမှီရပ်လိုက်ပြီး သူ့ခါးကို လှမ်းဖက်၍ ..

“ ကိုကို စိတ်ညစ်သွားလားဟင် ”

“စိတ်ညစ်တယ်တော့ မဟုတ်ဘူး ပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ညီမလေးက မပျော်ဘူးဆိုတော့ ကိုကို ဘယ် စိတ်ကောင်းမလဲ ”

သူ ညီမလေးရဲ့ ဆံစနုနုလေးတွေကို တယုတယ ပွတ်သပ်နေမိသည်

။

သူနယ်ပြောင်းရတိုင်း ညီမလေး စိတ်ညစ်ရှာမှာ ကို တွေးမိပါသည် ။
ဒါပေမဲ့ ဒါကသူတာဝန်။

ညီမလေးကိုလည်း ထားခဲ့လို့ မဖြစ်။

ထားခဲ့ဖို့ နေနေသာသာ ညီမလေးကို သူ့မျက်စိအောက်ကပင် အပျောက်မခံနိုင်။ တာဝန်နဲ့ ညီမလေး နှစ်ရပ်လုံးက သူ့အသက်လောက် မြတ်နိုးသည် သာ။

“ကဲပါ ညီမလေးရယ်၊ နောက်တော့ ညီမလေးပျော်သွားမှာ ပါ ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ နောက်တော့ပျော်မှာ ပါ။ ညီမလေးလည်း ပျော်လာရော ကိုကိုက မြို့တစ်မြို့ကို ထပ်ပြောင်းရရော၊ အဲဒါပါပဲ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းတာ ”

ညီမလေးစိတ်ညစ်နေတာကို သူက ရယ်သွမ်းသွေး၍ ပေါ့ပါးစေလိုက်သည်။

“ငါ့ညီမကလည်း ရှားတယ်ကွာ၊ သူများ တွေဆို ခုလို ခဏ ခဏ ခရီးထွက်ရရင် သိပ်ပျော်ကြ တာ၊ ကိုယ့်အိမ်မှာ နေပြီး ငြီးငွေ့ကြလို့ တောင် ခရီးထွက်ကြရသေးတာ၊ အခု ကိုကိုတို့ က စရိတ်မကုန် အားမစိုက်ရဘဲ နဲ့ နယ်မြေသစ်ကိုရောက်တာ ”

“တော်ပါ ကိုကိုရာ ”

“ ဟား...ဟား ”

မောင်နှမနှစ်ယောက်ပွေ့ဖက်ရင်း ရယ်မိကြသည်။

“ ကဲ...ညီမလေး စိတ်ညစ်ရတာမောသွားပြီမဟုတ်လား၊ လာ...ထမင်းသွားစားရအောင် ”

“ ဟင်...ဆိုင်ထမင်းဆိုင်ဟင်းတွေနဲ့ ...”

“ ဖြစ်ရပြန်ပြီ၊ ဒါလည်း တစ်ခါတလေ အသစ်အဆန်းဆိုတော့ ကော

င်းတာပဲ၊ ဒီတစ်ရက် တော့ သည်းခံလိုက်ပါကွာ၊ ညီမလေးက လိမ္မာတယ် ”

သူချော့တော့လည်း အစ်ကိုခါးကိုပြန်ဖက်၍ ညီမလေးက ပြုံးရယ်လာရှာသည်။ ။

“ ကိုကို ”

“ ဟင် ”

“ နောက်နေ့ ညီမလေးနဲ့ စက်ဘီးလျှောက်စီးမယ်နော် ”

“ အင်း...အဲ...နေဦး ညီမလေးရ၊ ကိုကိုက ဟို ညီမလေးနဲ့ အတူလျှောက်လည် ပေးချင်တယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကိုကို အလုပ်အကိုင် အနေအထားနဲ့ က မသင့်တော်ဘူး၊ စက်ဘီးစီးဖို့ ကိုကို မိန်းကလေး အဖော်တွေ ရှာပေးပါ့မယ်၊ ခဏတော့စောင့်နော် ”

ပြုံးချိုနေသည့် တေးမျက်နှာလေး ချက်ချင်း ပုပ်သိုးသွားသည်။ ။

“ဟင့်အင်း...ကိုကိုနဲ့ ပဲသွားချင်တာ၊ တရားသူကြီး စက်ဘီးမစီးရဘူးလို့ ဘယ်သူတားထား လို့ လဲ၊ ကိုကို လိုက်ရမှာ ဘဲ မသိဘူး ”

“ကဲ...လိုက်မယ်ဗျာ စီးမယ်...စီးမယ်၊ ဟုတ်ပြီလား၊ မျက်နှာကြီးကလည်း ပုပ်ပွနေလိုက် တာ မလှတော့ဘူး ”

မလှတော့ဘူးလို့ ပြောလိုက်ရပေမဲ့ ဘယ်လိုရုပ်ဆိုးအောင်ပဲလုပ်လုပ် ဘယ်လိုမှ ကို ပုံဆိုးမသွားသည့် မျက်နှာလေးပါ။

ညီမလေး ဤကဲ့သို့လှလွန်း၍ လည်း သူ့မှာ ရင်တမမဖြစ်နေခဲ့ရသည်။ ။

“ညီမလေးကို ဂရုစိုက်နော်သား၊ မင်းညီမကို လုံးဝချစ်သူ မတွေ့စေ

နဲ့ ၊ ဒါမျိုးက ဖြစ်လာမှ ဆိုရင် တားဖို့ ခက်တယ်၊ မဖြစ်ခင်က တားဆီး ထားမှ ”

ကြီးမေက နယ်တစ်နယ် ခရီးထွက်ရတော့မယ်ကြားတိုင်း လူကိုယ် တိုင်ဖြစ်စေ ဖုန်းနဲ့ ဖြစ်စေ မရိုးတမ်းပြောတတ်တာ ဒီစကားပဲ ဖြစ်၏။

“သားတို့ ကို ကြီးမေက အနီးကပ်စောင့်ရှောက်ချင်တာ၊ ဒီမှာ လည်း ထားခဲ့လို့ မရ၊ သားက ခရီးဝေး ထွက်ထွက်နေရတော့ ပိုဝေးသွားတာ ပေါ့၊ ကြီးမေအဝေးမှာ နေရပေမဲ့ သားတို့ ကို စိတ်မချဘူးကွယ် ”

ကြီးမေ တကယ်ပူပင်ရှာတာ ဖုန်းတွေ ခဏခဏဆက်လွန်းသည် က သက်သေပါ။

ဖုန်းဆက်တိုင်း

“ ကလေးဘယ်လိုလဲ ”

ဆိုသော ဝါကျတစ်ကြောင်းက အမြဲပါတတ်သည် ။

“ ညီမလေး အေးအေးဆေးဆေးနေပါတယ် ” လို့ ပြောလိုက်မှ သက်ပြင်းချတတ်သူ။

စည်းတို့ မှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက အမိမဲ့ဘဝနဲ့ ကြီးပြင်းရသည် ။ စည်းက ဆယ်တန်းအောင်ပြီး ညီမလေး ခုနစ်တန်းဖြေပြီးသည့်နှစ်မှာ အဖမဲ့ဖြစ်ခဲ့ရပြန်သည် ။

ဖေဖေဟာ မေမေစိတ်နဲ့ ပဲ ဆုံးပါးခဲ့ရတာဖြစ်သည် ။

မေမေ့ကိုတော့ စည်းက နဂိုပုံမှန်အတိုင်းရပ်နှင့် မြင်ဖူးလိုက်သော်လည်း ညီမလေးကတော့ သွက်သွက်ခါရူးသွပ်နေသော စိတ္တဇဝေဒနာသည် ကြီးအဖြစ်နှင့်သာ ဝိုးတဝါးမှတ်မိရှာခဲ့သည် ။

“ဖေဖေ...ကျောင်းမှာ တေးရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက သူ့အမေက အရူးမကြီးလို့ ပြောကြတယ်။ မေမေကဘာဖြစ်လို့ ရူးနေတာလဲဟင် ”

ခိုင်ခံ့သောသံတိုင်နံရံများ နှင့် ပိတ်လှောင်ထားရသည့် မေမေ့ကို မြင်ဖူးနေသဖြင့် တေးမကြာ ခဏမေးသည် ။

ဖေဖေသည် သမီးငယ်ကို ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာ ပွေ့ဖက်၍ ...

“ နေမကောင်းလို့ ရူးသွားတာပေါ့သမီးရယ် ”

ဟု သာ တိုတိုတုတ်တုတ်ဖြေခဲ့သည် ။

သမီးရဲ့ ခေါင်းလေးကို ရင်ခွင်ထဲမှာ အတင်းဖိကပ်၍ သူမျက်ရည်ကျတာကို သမီးလေးမမြင် အောင် ဝှက်ကွယ်ခဲ့သည် ။

“ သား...သားရဲ့ ညီမလေးကို သားမေမေလို မဖြစ်စေနဲ့ ”

ဟု တဖွဖွပြောနေတတ်၏။

တစ်ခါတစ်ရံဖေဖေသည် မေမေနှင့် မင်္ဂလာစုံစွဲဓာတ်ပုံကြီး၏ ရှေ့မှာ ရပ်ရင်း မျက်ရည်တွေ ကျနေတတ်၏။

“မေရယ်...သမီးလေးကို မမွေးပါစေနဲ့ လို့ မင်းဆုတောင်းခဲ့တာ ဘာဖြစ်လို့ မပြည့်ခဲ့တာလဲ ဟင်၊ မင်းကိုဆုံးရှုံးလိုက်ရမှ မင်းကို အစ်ကို ဒီဘဝမျိုးရောက်အောင် ဆွဲခေါ်သလိုဖြစ်ခဲ့မှန်း သိခဲ့ရ တယ်၊ အစ်ကိုကို မင်း ခွင့်မလွှတ်ပါနဲ့ မေရယ်၊ ကိုယ်တို့ မိသားစုလို အဖြစ်ဆိုးမျိုး အားလုံး မဖြစ်ကြပါစေနဲ့ လို့ အစ်ကိုတို့ ဆုတောင်းကြရအောင်ကွယ် ”

ဖေဖေ့ကြေကွဲသံကို စည်း မကြာခဏ ကြားခဲ့ဖူးသည် ။

ထိုစဉ်ကတော့ ဖေဖေတို့ ဘာတွေပြောနေကြသည် ကို နားမလည်။

မေမေ၏ ဖေဖေ စည်းတို့ ဘိုးဘိုးဆိုသူကလည်း မေမေ့ကို

ဖေဖေခိုးပြေး လာပြီဆိုကတည်းက ခြံနဲ့ တိုက်နဲ့ လုပ်ငန်းတွေကို ဖြစ်သလို လွှဲပြောင်းအမြစ်ဖြတ်ပြီး တရားဘောင်ဝင်သွားသလိုလို နိုင်ငံရပ်ခြားကိုပဲ ထွက်သွားသလိုလိုနှင့် ဘာသတင်းအစအနမှ မရတော့ဟု ဖေဖေပြောသည်။ ။

လူကြီးတွေ ဘယ်လိုအကြောင်းတွေနှင့် ဘာတွေဖြစ်ကုန်သည် ကို သည် တုန်းက စည်း ဘာမှ မ သိခဲ့ပါ။

ဖေဖေ မေမေအတွက် ဘာကြောင့် တဖြည့်ဖြည့်ခံစားကျွမ်းလောင်ခဲ့သလဲ။

ညီမလေးကိုပဲ အရိပ်တကြည့်ကြည့် စိုးရိမ်နေခဲ့တာ ဘာလဲ။

ဘာဆိုဘာမှ သူမသိခဲ့တာအမှန်ပင်။

ခုတော့ ညီမလေးအတွက် သူတစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံပူပင်နေရသည် ။

ဒါတွေကို ညီမလေးကမသိရှာ။

ဪ...စိုးရိမ်ရတာတောင် တိတ်တိတ်လေး ရင်ထဲမှာ ဂှက်ထားနေရပါလား။

★

အခန်း (၃)

ရက်တွေကြာလာတော့လည်း လွိုင်ကော်မြို့လေးကို တေး သဘော ကျခင်တွယ်လာခဲ့သည်။ ။

တေးအတွက် လိုအပ်တာ ဖြည့်ဆည်းလုပ်ကိုင်ပေးဖို့ တေးနဲ့ မတိမ်း မယိမ်း အဝင်းဆိုသည့် ကောင်မလေးကလည်း ရှိနေပြီ။

ဘယ်သွားသွား စက်ဘီးလေးနှင့် လွယ်ကူသည်။ ။

ဘယ်နေရာမှာ ပဲရပ်ရပ် လွိုင်ကော်မြို့ရဲ့ အလှအပများကငြီးငွေ့စ ရာမရှိ။

“ မမလေး မောပြီလားဟင်၊ ဈေးမှာ ရှမ်းတိုဟူးဝင်စားရအောင် ”

“ အေး...ကောင်းသားပဲ၊ တို့ စားနေကျဆိုင်မှာ ပဲ စားမယ် ”

“ဟုတ်”

နှစ်ယောက်သား စက်ဘီးလည်း အပ်ထားခဲ့ဖို့ မလို။ အတွင်းထဲထိလည်း မဝင်ရဘဲ လက်ရာ ကောင်းသည့် အပြင်ထိပ်ဆုံးက သန့်သန့်လေး ရှမ်းခေါက်ဆွဲဆိုင်ကိုပဲ တန်းဝင်ခဲ့ကြသည်။ ။

မနက်စောစော အချိန်ကောင်းကြီးမို့ ဆိုင်မှာ က လူတွေညပ်နေသည်။ ။

“ အမေဆိုင်...မဝင်းတို့ ကို ရှမ်းတိုဟူးနှစ်ပွဲပေး ”

“ ဟေ... ”

အမေဆိုင်ဆိုသည့်ဖြူဖွေးဖွေး ဝမိုင့်ဖိုင့်မိန်းမကြီးက
ခေါင်းထောင်ကြည့်ကာ ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်ပြီးမှ ...

“အဲ တစ်ပွဲပဲရတော့မှာ သမီးရဲ့ ၊ ဒီမှာ ခွန်အုပ်ဆိုင်းတို့ မှာ ထားတာ
ငါးပွဲတောင်မှ ၊ ဒီနေ့ သမီး တို့ နောက်ကျသွားပြီ ”

အမြဲတမ်း လိုချင်တာရခဲ့သည့် တေး ဆတ်ခနဲခေါင်းထောင်သွားသ
ည် ၊ စားချင်တာထက် မရ တော့ဘူးဆိုတာကို မကျေနပ်တာ ဖြစ်၏။

“ တေးတို့ က ဒီရောက်မှ စားမယ်ဆိုပြီး တစ်လမ်းလုံး အဆာခံလာခဲ့
ရတာ၊ အဲဒီထဲက တစ်ပွဲ ဖွဲပေးပါ ”

“အံ့မာ ဘယ်သူက စာပြီးသားကို ထပ်စားမှာ လဲ၊ ဒီကလည်း ဒီကျမှ
စားဖို့ လာတာ၊ လုံးဝ ဖွဲမ ပေးနိုင်ဘူး၊ မေဆိုင် ခုပြင်တော့ ”

လူမမြင်ရဘဲ အသံကထွက်လာ၏။

ဒါပေမဲ့ ယောက်ျားလေးလူငယ်ပဲဆိုတာတော့ တေးသိလိုက်ကာ

“ယောက်ျားလေးတွေဖြစ်ပြီးတော့ မိန်းကလေးနဲ့ ပြိုင်နေသေးတယ်၊
လေးပွဲတောင်ရနေတာ ပဲ၊ တစ်ပွဲလေးပေးရတာ ဘာဖြစ်မှာ မို့လို့ လဲ၊ အ
မေဆိုင် တေးတို့ ကို ဦးစားပေးနော် ”

“ မေဆိုင်နဲ့ မဆိုင်ဘူး၊ တို့ မှာ ထားပြီးသား ”

တစ်ယောက်ကအမေဆိုင်၊ တစ်ယောက်က ပို၍ ရင်းနှီးပုံရသော မေ
ဆိုင်တဲ့ ။

နှစ်ယောက်လုံးက ဖောက်သည် တွေချည်းဖြစ်ပေမဲ့ မိန်းကလေးတွေ
ကို အမေဆိုင်က ဦးစား ပေးချင်နေသည် ။

ဒါပေမဲ့

“ မေဆိုင်ပြင်လေ ”

“ မရဘူး၊ ဒီကိုတစ်ပွဲပေး၊ အမေဆိုင် ”

“ ဟ ဇွတ်ကြီးပါလား ”

တစ်ဖက်က သူတစ်ယောက်တည်း ဒိုင်ခံဖြစ်လျက် စိတ်မရှည်စွာ ထရပ် လိုက်လေရာ ထိုင်စရာ မရှိသေးသည့်တေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်သွားကြ၏။

“ ဟင် ”

ပခုံးအောက်သာသာ ပျော့နွဲ့သောဆံပင်လေးများ နှင့် ဝင်းဖန့်ဖန့်မျက်နှာလေး။

ခွန်အုပ်ဆိုင်း “ ဟင် ” ခနဲဖြစ်သွားလောက်အောင်ကို ညှိလဲ့လဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေက လှနေ သည် ။

အရပ်က မိန်းကလေးတွေထဲမှာ ရှားပါးသော ငါးပေရှစ်လက်မခန့်ရှိမည့် အရပ်မျိုး။

ရှမ်းဘောင်းဘီအနီရဲ့ရဲ့ ပွပွလေးဝတ်ထားပေမဲ့ ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီ ရဲ့ရဲ့လေးနှင့် ကိုယ်လုံးအလှ ကထင်ရှားနေသည် ။

လိုတိုင်းတ၍ ရနေကျဖြစ်သော နှုတ်ခမ်းပြည့်ပြည့်လေးတွေက တင်းတင်းစေ့နေသည် ။

သ ။ မ ၊ ဘ ထိုမျက်နှာလေးကိုရော ယဉ်တစ်ကိုယ်လုံးကိုပါ တမေ့တမောဖြစ်သွားရသည် ။

“ ဟိတ်ကောင် ”

“ အမ်...ဟဲ...ဟဲ ”

အောက်ကထိုင်နေသည့် သူငယ်ချင်းက လက်တို့ တော့ မလုံမလဲ ရယ်၍ ဆံပင်တစ်ချက်သပ် လိုက်ရင်း...

“ တစ်ပွဲတည်းပဲဟာ ပေးလိုက်ပါကွာ ”

ရယ်ကျဲကျဲ မချိုမချင်နှင့်ပြော၍ ဖတ်ခနဲ မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်သည်။ ။

တေးမျက်နှာလေး ရဲခနဲဖြစ်သွားကာ မျက်နှာကို ချက်ချင်းလွှဲပစ်လိုက်မိသည်။ ။

မျက်ဝန်းထဲမှာ နီကျင့်ကျင့်ဆံပင်ပါးပါးကုပ်ထောက်နှင့် နှုတ်ခမ်းနဲ့ ပါးမို့လေးတွေရဲနေသော ရှမ်းမင်းသား၏ ပုံရိပ်လေးက စွဲသွားပြီ ဖြစ်၏။ ။

သူ ရှမ်းသွေးပါတယ်ဆိုတာ မေးကြည့်ဖို့ မလိုပါ။

ဒါမှ မဟုတ် ရှမ်းစစ်စစ်ပဲဖြစ်မည်လား။

တေးမြင်ဖူးသမျှ ယောက်ျားတွေထဲမှာ တော့ သူဟာအချောဆုံးပါပဲ။

နှစ်ဦးသား၏ ရင်ခုံသံများကြားမှာ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားကြသည့် လူတွေ။

တီးတိုးပြော၍ ရယ်သံတွေကို ဘာဆိုဘာမှ ဂရုမစိုက်မိတော့ပါ။

ဒီနေ့စားရသည့် ရှမ်းတိုဟူးအရသာကလည်း ဘယ်လိုဖြစ်နေမှန်းမသိ။

သူရှိရာဘက်သို့ မရဲတရဲလှမ်းကြည့်မိတိုင်း စူးစူးရဲရဲကြည့်နေတတ်သည့် မျက်ဝန်းအစုံ နှင့်သာ ပက်ပင်းတိုးရသည်။ ။

ရင်တွေခုန်နေလိုက်တာ၊ ကမ္ဘာမှာ ဘယ်လိုတူရိယာမျိုးနဲ့ မှ တီးခတ်မမီနိုင်သော သံစဉ်တွေ ရင်ထဲမှာ ဖြစ်ထွန်းနေသည်။ ။

“ မမလေး...စားလို့ ကောင်းရဲ့ လားဟင် ”

အဝင်းကလည်သည် ။

ဆိုင်ကပြန်ထွက်လာသည် နှင့် ပြုံးစိစိလေးမေးသည် ။

“ အရမ်းချောတာပဲနော် မမလေး၊ မမလေးနဲ့ လိုက်တယ် ”

“ အဝင်းနော် ”

“ တကယ်ပြောတာ၊ သူ့ကို အဝင်းသိတယ်၊ ဒါပေမဲ့ သူက ဒီမှာ သိပ် မနေတော့ သူကိုယ်တိုင် ကိုယ့်မြို့မှာ ကိုယ့်ဧည့်သည် ဖြစ်နေတာ ”

“ ဟုတ်လား...သူက ရှမ်းစစ်စစ်ပေါ့ ”

“အင်းပေါ့၊ စော်ဘွားမျိုးတွေလေ၊ နေတာတောင်မှ သတ်သတ်မြို့တည်တော့မလား ထင်ရအောင် သီးသန့်နေတာ၊ ဘိုးဘွားစဉ်ဆက် ဇနီးသားမယား သားမက် ချွေးမ မြေး၊ မြေးမ အလုပ် သမားတွေကအစ ဘယ်သူဘယ်ဝါနဲ့ မှ မရောနှောဘူး၊ ဘုရားထူးခံတွေပေါ့ ”

“ ဪ...ဒါမျိုးတွေက ရှိသေးလား ”

“ ရှိပဲ့...သိပ်ကိုကိန်းခန်းကြီးကြတာ၊ အဲဒီသားနှစ်ယောက် မွေးပြီးမှ ခုလို အုပ်မရ ထိန်းမရ သွားတာ လာတာတွေ ဖြစ်ကုန်တာ ”

“ တစ်ယောက်ရှိသေးတယ်ပေါ့ ”

“ ရှိသေးတယ် ”

နှစ်ယောက်သား၊ ကုန်းဆင်းထိပ်တစ်ခုမှာ ဆင်းလိုက်ကြပြီး အပွင့်တွေ ပြတ်ကျပ်နေသည့် ချယ်ရီပင်ကြီးအောက်မှာ နားလိုက်ကြသည် ။

သို့သော် နှစ်ယောက်လုံးပဲ မထိုင်ဖြစ်ကြပါ။

စက်ဘီးတွေကို ဒေါက်ထောက်ပြီး ထိုအနားမှာ ပဲ လက်ထောက်မေး
တင်၍ စကားပြောဖြစ်ကြ သည် ။

“သူ့အစ်ကိုက ခွန်သာဆိုင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ သူက ခွန်အုပ်ဆိုင်းဆိုတော့
ဟိုတစ်ယောက်က ခွန်သာဆိုင်းပေါ့ ”

အဝင်းက လက်ညှိုးလေးထောင်၍ သေချာစဉ်းစားပြောနေပြီးမှ ...

“သူတို့ ညီအစ်ကိုက နှစ်ယောက်လုံးချောတယ် မမလေးရဲ့ ဒါပေမဲ့
အငယ်ကပိုချောတာ၊ ဘယ် သူကအကြီး ဘယ်သူက အငယ်လဲတော့ မ
သိဘူး၊ အဝင်းထင်တာတော့ သူက အငယ်ပဲဖြစ်မှာ ပါ၊ မျက် နှာကနုဖပ်
နေတာပဲ၊ မမလေးကို မျက်စိမှိတ်ပြလိုက်တာ အဝင်းမြင်တယ်၊ ခစ်...ခ
စ် ”

အဝင်းရယ်တော့ တေးလည်း ရှက်ရှက်နှင့်ရယ်မိသည် ။

ပြန်ပြောတာလေးနဲ့ တောင် ရင်တွေခုန်လာလိုက်တာ ပရမ်းပတာ။

“သူတို့ က ပျိုတိုင်းကြိုက်တဲ့ နှင်းဆီခိုင် မမလေးရဲ့ ၊ ယောက်ျားလေး
တွေဖြစ်ပြီး မမလေးမြင် တယ်မဟုတ်လား၊ တအားချောတာ၊ ပြီးတော့
စော်ဘွားတွေလေ၊ ချမ်းသာလိုက်တာလဲ ကျိုကျိတ်ကပ်ပဲ၊ မမလေးနဲ့ လုံးဝ
ကိုလိုက်တယ် ”

“ တော်ပါတော့ဟယ်၊ ကဲ...သွားမယ် ”

တေး သာယာတာကသတ်သတ် ရှက်လည်း ရှက်မိကာ စက်ဘီးကို
ဒေါက်ဖြုတ်၍ ရှေ့ကထွက် ၏။

“ ဟယ် မမလေး၊ ဟိုမှာ သူတို့ သူတို့ ပါလာတယ်တော့ စက်ဘီးငါး
စီးတောင်၊ အလယ်မှာ ခွန်အုပ်ဆိုင်း ”

“ အို ”

တေး ဝမ်းသာသွားသလိုလို လန့်သွားသလိုလိုနှင့် တစ်ကိုယ်လုံး တုန်သွားကာ နောက်ကိုလည်း လှည့်မကြည့်ရဲတော့ဘဲ...

“ အဝင်း မကြည့်နဲ့၊ မြန်မြန်တက်...သွားမယ် ”

သူ ဘာလို့ လိုက်လာတာလဲ။

ရင်ထဲမှာ ဝမ်းနည်းသလိုလည်း ခံစားလာရသည် ။

“ညီမလေး လုံးဝ ရည်းစားမထားရဘူးနော်၊ ကျန်တာအားလုံး ကိုကို လိုက်လျောမယ်၊ ခွင့်လွှတ်မယ်၊ ရည်းစားထားဖို့ ကိုတော့ စိတ်တောင် ကူးခွင့်မပြုဘူး ”

ဒီစကားကိုပြောတိုင်း ကိုကိုမျက်နှာက နူးညံ့မှုအပြုံးတွေ လိုက်လျောနေကြ နူးညံ့မှုတွေ ဘာမှ မရှိတော့တာ တေးသိနေခဲ့သည် ။

ဒါဟာ နှမအပျိုဖြစ်လို့ ခပ်ပေါ့ပေါ့လေး ဆုံးမတားဆီးတာမျိုးမဟုတ်ဘဲ ပြင်းပြင်းထန်ထန် ပိတ်လှောင်လိုတာမျိုး ဖြစ်သည် ။

တေး ရည်းစားထားလို့ မဖြစ်ပါ။

ထိုအကြောင်းတရားကြောင့် တေးသည် နောက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ခဲ့ဘဲ သူ၏ ချောမော သောမျက်နှာကိုလည်း ဇွတ်အတင်းမေ့ဖျောက်ဖို့ ကြိုးစား၍ ...